

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

IV. Quid super quæstione in Sectione præcedenti proposita sentiendum videatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

enum est. Neque dicas non excludi positiuè, sed tantum negatiuè; quia quoad effectum nihil interest, cum æquè certò & infallibiliter exclusio negatiua atque positiua suum effectum consequatur. Neque item dicas, hanc exclusionem non esse factam nisi post præuisum peccatum originale, Deumque posse iustè à gloria sua tali peccato infectos excludere; quia, etsi per iustitiam possit, tamen id per misericordiam non fecisse, sed è contrà omnium salutem voluntate antecedenti velle, & copiosam pro omnibus redemptionem dedisse multis in locis scriptura testatur, vt patebit ex dicendis in tractatu de Incarnatione & de Gratia.

SECTIO IV.

Quid super questione in sectione precedenti proposita sentiendum videatur.

VT in questione difficili & obscura lucem aliquam afferamus, neque tamen limites nobis propositos excedamus, tria hic breuiter pro illius resolutione dicenda sunt.

Primum est, nihil adhuc ab Ecclesia definitum esse super illa questione, ac proinde liberum esse unicuique illud, tenere quod sibi probabilius videbitur: & quamuis (vt sincerè loquamur) verum sit S. Augustinum magis propendere in eam sententiam, quæ dicit electionem ad gloriam factam esse ante præuisa merita; eius tamen auctoritas, licet maximi facienda, nullam secum fidei obligationem inuehit, vt satis euidentis est, tum ex eo, quòd tot maximi nominis Doctores & maximè catholici, qui sectione precedenti citati sunt, non solum ab hac sed & ab alijs plurimis S. Augustini sententijs apertè dissident; tum etiam ex ijs, quæ idem S. Augustinus pro singulari sua & prorsus admirabili modestia & humilitate de seipso ac scriptis suis dixit varijs in locis, & præsertim epist. 7. ad Marcellinum, & in prologo suarum Retractionum:

tionum: quamdiu enim super aliqua quaestione nihil ab Ecclesia definitum est, vnicuique sine cuiusquam pra-iudicio in suo sensu abundare permillum est.

Secundum est, quod licet vtraque non solum sit pietati consentanea, sed & plurimum rationibus tum auctoritatibus fulciatur; illam tamen, quae asserit electionem absolutam & efficacem ad gloriam non nisi ratione praeviorum meritorum a Deo factam esse, videri longe probabiliore: quod constare potest tum ex auctoritatibus & rationibus in eius probationem adductis, tum etiam ex refutatione eorum, quae pro sententia opposita allata sunt.

Ad primum enim locum scripturae respondendum est, Christum Dominum loqui de complacentia dandi regnum, non absoluta, sed conditionata; sicut & promissio dandi eiusdem regni non absoluta sed conditionata est, ut expresse definiit Concilium Trident. sess. 6. can. 20.

Ad secundum, vitam aeternam dici ab Apostolo gratiam Dei, non quia gratis absolute decreta sit, sed quia per gratiam Dei obtinenda sit; & praeterea quia, cum talis & tanta sit, tamen pro valde exiguis operibus ex gratuito Dei beneplacito sit tanquam merces constituta.

Ad tertium, dicendum est praedestinationem illam intelligendam esse, non ad gloriam sed ad fidem & iustificationem; *iustus enim* (ut ait Apostolus Rom. 1.) *ex fide vivit; & cum auerterit se impius ab impietate sua, &c. ipse animam suam vivificabit*, ut ait Propheta Ezech. 18. ac proinde recte per praedestinos ad vitam intelligere possumus praedestinos ad fidem & ad iustificationem.

Ad quartum, verum esse eos, qui a Deo per gratiam vocantur, ut ex peccatoribus fiant iusti & sancti, vocari ad illam gratiam non ex meritis, sed ex gratuito Dei proposito, ut ex antedictis patet. Verba autem, quae sequuntur (*quos praesciuit & praedestinavit*) sic intelligenda esse, quos praesciuit per vocationem gratiae suae, fidem & charitatem habituros, eos praedestinavit, ut essent conformes Filio suo, itaque sicut Filio tribulationes cooperatur *in bonum*, ita & illis cooperabuntur. Ita S. Cyrill.

apud

apud Oecumenium in hunc locum, S. Amb. lib. 5. de fide cap. 3. S. Chrysoit. hom. 15. in epist. ad Rom. & alij.

Ad rationem denique responderetur, Deum intendere gloriæ collationem non simpliciter, nec tanquam purum & gratuitum donum, sed tanquam mercedem & premium bonorum operum & meritum, ut manifeste testatur scriptura, quæ varijs in locis sub nomine mercedis gloriæ eternam designat: unde sequitur, quod Deus nullum ad eam ab æterno efficaciter elegerit: nisi quæ bonis operibus & finali perseverantiâ illam promeriturum esse prævidit.

Tertium denique est, hanc secundam sententiam, quam probabiliorē esse diximus, nullo modo derogare (quod aliqui sine ratione inficiantur) summa & commoda illi dependentiæ, quam homo in se agnoscere & profiteri debet respectu diuinæ potentia & misericordiæ in negotio salutis: cum illa siquidem stat semper inexcussa veritas illa; quam ut basim & fundamentum totius Christianæ pietatis sæpius ingerit S. Augustinus: nimirum nihil in se habere hominem, unde coram Deo gloriari possit; nihil ex se posse in salute sibi procuranda, quod Deo acceptum referre non debeat; nullum ex se meritum proferre, quod gratiæ Christi adscribere non teneatur. Decrevit quidem Deus ab æterno gloriam homini ob merita conferre, sed quid ex se mereri potest, qui nequidem aliquid boni cogitare ex se sufficiens est? Unde, cum sine gratiæ diuinæ auxilio nihil omnino possit, gratia autē illa fit ei prorsus indebita, & ex pura tantum Dei misericordia concedatur; sequitur ut & merita omnia & gloriæ ipsius præmia, tanquam gratiæ munera & diuinæ misericordiæ dona debeat agnoscere. Cum autem gratiam illam Deus non aequaliter & uniformiter omnibus, sed vicuique, prout vult, largiatur, & vni quidem maiorem, alteri minorem; huic efficacem tribuat, illi non item; istum modo speciali ad se trahat, alium derelinquat; verè ac merito cum Apost. Rom. 11. dicere semper debemus: *O altitudo divitiarum sapientiæ, & scientiæ Dei: quam incomprehensibilia sunt iudicia eius, & inuestigabiles viæ eius!* (&

Rom. 9.) *Non quid dicit figmentum ei, qui se finxit: quid me fecisti scilicet an non habet potestatem figulus luti, ex eadem massa facere, aliud quidem vas in honorem, aliud verò in contumeliam?*

SECTIO V.

Quinam sunt effectus prædestinationis & reprobationis.

Quanuis (vt rectè docet S. Thomas) 1. p. q. 23. a. 2. prædestinatio formaliter non sit in prædestinato, sed in Deo prædestinante; nihilominus, in quantum executioni mandatur, aliquos effectus producit in ipso prædestinato, de quibus quaestio proposita intelligenda est. Pro cuius resolutione.

Dicendum 1. duos esse in genere effectus prædestinationis, gratiam scilicet & gloriam. Porrò quia gratia duplex est, vna actualis, quæ dicitur gratia vocationis, altera habitualis, quæ vocatur gratia iustificationis; hinc factum est, vt primus ille effectus nomine gratiæ comprehensus in duos subdiuidatur; & sic tres præcipui effectus prædestinationis numerentur, nempe vocationis, iustificationis & glorificationis, iuxta doctrinam Apost. Rom. 8. *Quos prædestinauit, hos & vocauit; & quos vocauit, hos & iustificauit: quos autem iustificauit, illos & glorificauit.*

Est autem obseruandum, ad gratiam vocationis reduci omnia auxilia & adiumenta, non solum interna, sed etiam externa, quæ ad iustificationem suo modo simul cum internis concurrunt; vt externa Euangelij prædicatio, à parentibus Christianis ortus & educatio, occasionum peccandi remotio, cum pijs & bonis conuersatio, fraterna correctio, & alia similia. Ad gratiam quoque iustificationis pertinere omnes alios habitus supernaturales, qui simul cum ipsa gratia habituali infunduntur; vt habitus fidei, spei, charitatis, & aliarum virtutum supernaturalium, item dona Spiritus Sancti, gratias sacramentales ac donum finalis perseverantiæ. Ad glorificationem

denique